

Czy namiot to dom?

W szóstej klasie okazało się, że większości rodziców nie stać na kilkudniową wycieczkę autokarową.

Nie musi być autokar!

Wyjechałam z moimi dziećmi pociągiem na dwudniowy biwak do Głowna (miejscowość położona niedaleko Łodzi).

Dzień wcześniej kilku chłopców pod opieką dwóch ojców, na polanie nad zalewem, rozbiło duże harcerskie namioty wypożyczone w ZHP.

Resztą grupy, ze mną i babcią Moniki, dojechała następnego dnia.

Pojechał z nami również, uwielbiany przez chłopców nauczyciel WF-u - Janek.

Jakie było moje zdumienie, gdy po rozpakowaniu i urządzeniu się w namiotach, przez pierwsze dwie godziny większość dzieci nie chciała, mimo pięknej pogody, wyjść na polanę.

Nie pomagały moje zachęty do zabawy.

Co się dzieje???

Pojęłam dopiero, gdy zaczęli mówić. Większość nigdy nie była pod namiotem!

Kolejną nowością była nauka gry w baseball. To świetna gra, bo mogą jednocześnie brać w niej udział duzi i mali.

Początkowo wszyscy niezdarnie uderzaliśmy w piłeczkę.

Nie było to tak łatwe - jak pokazywał Janek. Jednak najdrobniejszy sukces powodował wybuchy ogromnej radości.

Swojego pierwszego celnego uderzenia nie zapomnę. Skakałam i krzyczałam w euforii - zamiast biec do bazy. Straciłam punkt, ale nikt z mojej drużyny nie miał mi tego za złe.

W tym czasie (na wcześniej przygotowanym palenisku) babcia Moniki gotowała w dużym kotle zalewajkę z wkładką.

I choć nie wszyscy ją lubią, to w takich warunkach smakowała wyśmienicie.

Kąpiele, mycie się w jeziorze, szorowanie piaskiem garów, wspólne szykowanie sterty kanapek, grochówka, zabawy, spacer po lesie, śpiewy przy ognisku...

Czy trzeba czegoś więcej żeby poczuć wspólnotę?

Szczęśliwi wracaliśmy pociągiem do Łodzi. Już snuliśmy plany – jak to będzie za rok!

W następnym roku nie dostałam namiotów od harcerzy, więc rozpuściłam wici wśród znajomych.

Skompletowaliśmy sprzęt.

Tata Anety przewiózł prowiant i namioty swoim samochodem dostawczym. Chłopcy przygotowali bazę.

Znowu zaświeciło nam słońce...

Janek organizował zabawy sportowe, a babcia Moniki gotowała zupy.

Tym razem były to niezapomniane trzy dni.

Dzieciom przestała odpowiadać forma „proszę Pani”.

Mnie też ona nie pasowała do sytuacji - jest zbyt bezosobowa.

Nie wiadomo kiedy zaczęli zwracać się do nas: „*panie Janku*”, „*pani Basiu*”. Przyjęliśmy to pozytywnie. To był także wyraz ich wdzięczności. Jednak po powrocie do szkoły żadne z dzieci nie zastosowało tej formy. Jedynie podczas treningów i na zawodach chłopcy zwracali się w ten sposób do Janka.

Ustalając zasady określiłam, że nie może być mowy o paleniu w namiotach i w lesie.

Jeśli przyłapię kogoś na paleniu - odjazd do domu i koniec zabawy.

W tym czasie kilku chłopców już nałogowo paliło papierosy.

Tomek na kilka dni przed wyjazdem przyszedł do mnie i powiedział, że nie może z nami jechać, bo nie jest w stanie zawiesić palenia.

Umówiłam się z nim, że skoro tak, to będzie palić sam nad wodą i za każdym razem poinformuje mnie, że znika z ekranu.

W drodze powrotnej przyznał z dumą, że jeszcze nigdy nie wypalił tak mało przez trzy dni i gdybyśmy zostali dłużej - to może nawet rzuciłby palenie...

8.5.99